

РЕШЕНИЕ

№ 209

гр. Благоевград, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Татяна Д. Богоева Маркова

при участието на секретаря Елица Яв. Педова
като разгледа докладваното от Татяна Д. Богоева Маркова Гражданско дело № 20231210101400 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано въз основа на искова молба, подадена от А. Е. Х., ЕГН: *****, с адрес: гр. Б., ж.к. „З.“, бл. , ет. , ап. , чрез адвокат К. П. съдебен адрес за връчване на книжа и призовки: гр. С., ул. „Ц. К.“ № , ет. , офис , против ЗЕАД „БУЛСТРАД ВИЕНА ИНШУРЪНС ГРУП“, ЕИК: , със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н Т., пл. „П.“ № , представлявано от Изпълнителния директор Н. Д. Ч.

С протоколно определение от 19.01.2024г. съдът е допуснал поправка на техническа грешка, извършена в исковата молба заявена от ищеца, а именно навсякъде в исковата молба относно посочения регистрационен номер ДК № да се чете ДК №Е и относно посочената застрахователна полица вместо да се чете .

С исковата молба се иска от съда да постанови решение, с което **ДА БЪДЕ ОСЪДЕНО** ответното дружество да заплати на ищеца сумата от 100.00 лв. - частичен иск от вземане в общ размер 3243.74 лв. - неизплатена част от дължимо се от ответника застрахователно обезщетение по щета № 471022232303549, във връзка с имуществени вреди, причинени по лек автомобил „Х.“, модел с ДК №, от настъпило на 27.05.2023 г. ПТП, причинено виновно от водача, на застрахования при ответника лек автомобил „Б.“ с ДК №, ведно със законна лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателно изплащане на сумата и сумата от 0.69 лв. - частичен иск от вземане в общ размер 22.24 лв. - мораторна лихва за периода 14.06.2023 г. - 04.07.2023 г., върху сумата от 100.00 лв. - частичен иск от неизплатената част на дължимото се застрахователно обезщетение.

С Протоколно определение от 10.11.2023г. съдът е допуснал на основание чл. 214 от ГПК изменение на предявените искове в насока тяхното увеличаване като иска за главница се счита за предявен за сумата от 2590, 18 лв., а иска за лихва предявен за сумата от 17, 70 лв.- мораторна лихва за периода 14.06.2023 г. - 04.07.2023 г., върху сумата от 2590, 18 лв.

На основание чл.127, ал. 4 ГПК е посочена и банкова сметка, по която да бъдат превеждани дължимите суми, а именно: .

Твърди се в исковата молба, че А. Х., е собственик на лек автомобил марка „Х.“, модел , с ДК № , че на 27.05.2023 г., около 10:00 часа, паркирал автомобила си на обособен паркинг, находящ се в гр. Б.срещу блок № 85 на улица „Катина и Николай Хайдукови“, като в

същото време лицето А. К. С., с ЕГН: *****, паркирал на същия паркинг управлявания от него лек автомобил „Б.“ с ДК № , застрахован при ответника по валидна застраховка „Гражданска отговорност“. Сочи се, че след като паркирал автомобила си, Станков излязъл от него, но го оставил с изключени скорости, при което МПС-то само потегля и реализира ПТП, като при движението си, със своята задна лява част ударил предната дясна част на собствения на ищеца лек автомобил „Х.“, модел , с ДК № .

Твърди се, че вината за настъпване на произшествието е на водача на застрахования при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“ лек автомобил „Б.“ с ДК №, като на място бил извикан патрул от ОДМВР - Благоевград, който изготвил протокол за ПТП № 1782013/27.05.2023г., като на виновния водач бил съставен АУАН.

Твърди се, че така описания механизъм на произшествието ищецът е претърпял имуществени вреди, изразяващи се в причинените увреждания по лек автомобил марка „Х.“, модел, с ДК №

Твърди се, че на 29.05.2023 г., пред ответното дружество, в качеството му на застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобила на виновния водач, била заведена щета № 471022232303549, като видно от изготвения опис на претенция № 52-02010-55/23/29.05.2023г., служител на застрахователя при извършения оглед е констатирал следните увреждания по лек автомобил „Х.“, модел , с ДК № , а именно: увреждания по предна броня, лйсна предна около фар за мъгла, калник преден десен, фар десен и предна врата дясна.

С превод, извършен на 14.06.2022 г., по банковата сметка на ищеца е постъпило изплатено от ответника застрахователно обезщетение по процесната щета № 471022232303549 в размер на 479.82лв.

Твърди се в исквата молба, че размерът на изплатеното от ответника застрахователно обезщетение е силно занижено и по никакъв начин не кореспондира със стойността, необходима за възстановяване на уврежданията по лек автомобил марка „Х.“, модел , с ДК № . Сочи се, че размерът на обезщетението следвало да се определи по средни пазарни цени на новите части за процесния автомобил към датата на настъпване на произшествието.

Твърди се, че стойността необходима за възстановяване на автомобила е в размер на 3723.56 лв., която сума включва стойността по средни пазарни цени на нов фар, стойността на нов калник, демонтаж, възстановяване и боядисване, боя и материали и камера (за боядисване).

Твърди се, че ответното дружество е изплатило застрахователно обезщетение в размер на 479.82 лв., като се твърди, че неизплатената част е в размер на 3243.74 лв.

Поддържа се, че извършеното от ответника плащане на застрахователно обезщетение в размер на 479.82лв. представлява изявление, съдържащо неизгодни за застрахователя факти. Сочи се, че подобно изявление, съдържащо неизгодни за заявителя факти, релевантни за спорното право, има характер на признание и се явява важно доказателствено средство. Сочи се, че когато признанието води до съвпадане на фактическите твърдения на двете спорещи страни, това е указание за тяхната истинност. Излага се, че признанието има доказателствено значение, затова съдът преценява признанието, с оглед на всички обстоятелства по делото - чл. 175 ГПК.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД се сочи, че съгласно материално-правната разпоредба на чл. 429, ал. 3 КЗ, лихвите за забава на застрахования по ал. 2, т. 2, за които той отговаря пред увреденото лице, се плащат от застрахователя само в рамките на застрахователната сума (лимита на отговорност). В този случай от застрахователя се плащат само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна.

Твърди се в настоящия случай, че ответникът е бил уведомен за настъпилото застрахователно събитие на 29.05.2023 г., от която дата е в забава за изплащане на

дължимото се застрахователно обезщетение, поради което се предявява и акцесорна претенция за период с по-късна начална датата, а именно датата, на която е изплатено застрахователно обезщетение в размер на 479.82 лв. - 14.06.2023 г., до датата предхождаща депозирането на исковата молба 04.07.2023 г.

С Разпореждане № 1402/13.07.2023 г. съдията-докладчик, след като е извършил проверка за редовност на исковата молба /чл. 129 от ГПК/ и допустимост на предявените с нея искове, в съответствие с чл. 130 от ГПК, на основание чл. 131 от ГПК, е постановил препис от исковата молба и доказателствата към нея да се изпрати на ответника с указание, че в едномесечен срок може да подаде писмен отговор, отговарящ на изискванията на чл. 131, ал. 2 от ГПК.

Изпратеното съобщение до ответната страна е връчено на 14.08.2023 година.

Видно от материалите по делото в указания на ответника едномесечен срок от получаване на съобщението на 14.09.2023 г. е депозиран писмен отговор по подадената искова молба, с който се оспорва предявения иск, като неоснователен и недоказан и се иска да бъде отхвърлен изцяло. Претендират се и сторените в производството разноски.

Оспорва се наличието на застрахователен договор по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключен по отношение на МПС с рег. № . Превид обаче допуснатата поправка на техническа грешка в исковата молба със становище от 06.02.2024г. е поискано навсякъде в отговора рег. № на автомобила да се чете ДК № , както и че не се поддържа оспорването на застрахователното правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите по отношение на МПС с рег. №.

Оспорва се пасивната и активната материално правна и процесуално правна легитимация на ищеца да води настоящия иск, като се твърди, че не са налице данни ищеца да е собственик на процесната вещ към настоящия момент.

Оспорва се механизма на настъпване на пътнотранспортно произшествие, станало според ищеца на 27.05.2023 г. в гр. Б., между лек автомобил „Х.“ с рег. № и лек автомобил „Б.“ с рег. № . Сочи се, че представените с исковата молба писмени доказателства не могат да установят механизмът на пътнотранспортното произшествие, участниците в него, както и къде е настъпил ударът между двете превозни средства, поради което считаме искът за неоснователен в тази му част.

Оспорва се съдържанието на представения с исковата молба Протокол за ПТП № 1782013, като се сочи, че от същия не се установява по безспорен начин механизма на ПТП, както и обстоятелствата относно настъпването му.

Оспорва се наличието на виновно и противоправно поведение от страна на водача на л.а. БМВ, рег. № . С оглед на обстоятелството, че ищецът не е представил доказателства на този водач да е съставен АУАН се оспорва твърденията за съставяне на АУАН и издаване на наказателно постановление, което да е влязло в законна сила, както и че в случай, че е съставян АУАН и е издадено НП, същите са във връзка с процесното ПТП.

Сочи се, че към исковата молба не са представени доказателства, които да обосновават наличието на противоправно поведение от негова страна, поради което се счита иска за неоснователен в тази му част.

Оспорва се също така стойността на причинените по отношение на л.а. Х. с рег. № вреди. По отношение твърдението на ищеца, че сумата необходима за възстановяване на увредения автомобил е в размер на 3723.56 лева, се твърди от ответника, че не е подкрепено с каквито и да било доказателства. Твърди се, че липсват данни за реално извършен ремонт, поради което се счита, че претендиралата сума е произволно определена.

Счита се, че не е налице причинно-следствена връзка между пътнотранспортното произшествие, реализирано на 27.05.2023 г. в гр. Б, между МПС „Х.“ с рег. № и МПС „Б.“ с рег. № и всички вреди, за които претендира ищецът, като се оспорва исковата претенция и в тази ѝ част, като се счита, че не всички увреждания са в причинно - следствена връзка с процесното пътнотранспортно произшествие.

В съдебно заседание ищецът, редовно призован, не се явява, представлява се от редовно упълномощен процесуален представител адвокат П., поддържа предявените искове, ангажира гласни и писмени доказателства. По същество в писмена молба се изразява становище за доказаност и основателност на предявените искове, като се ииска уважаването им изцяло, претендират се сторените по делото разноски с представен списък по чл. 80 от ГПК. Прави се възражение за претендираното юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание ответното дружество, редовно призовано не се явява представител. В писмено молба изразява становище за неоснователност на предявените искове, като се иска отхвърлянето им. Направено е искане за присъждане на сторените съдебни и деловодни разноски, съгласно инкорпорираният в становището списък с разноски по чл. 80 от ГПК. Сторено е възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от ищеца.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът прие за установено следното от фактическа страна:

От Протокол за ПТП № 1782013/27.05.2023 г., съставен от служител на ОД на МРВ – Благоевград, след посещение на място, се установява, че на 27.05.2023 г. около 10:20 ч. в гр. Благоевград на ул. „Катина и Никола Хайдукови“, е настъпило ПТП с участници - лек автомобил „Б.“ с ДК №, собственост на А. К. С. и лек автомобил марка „Х.“, модел с ДК №, собственост на А. Е. Х.. В протокола е отразено обстоятелството, че в гр. Благоевград на ул. „Катина и Никола Хайдукови“ срещу блок 85, А. С. паркирал собствения си автомобил, като напуснал ППС, без да вземе мерки да не потегли, в следствие на което ПС потегля и се блъска в паркиран срещу него лек автомобил, собственост на А. Х., при което реализира ПТП с материални щети. Отразени са следните видими щети по лек автомобил марка „Х.“, модел , с ДК № – предна броня, преден капак, десен калник, десен фар и др. Изготвена е и схема на ПТП.

На водача на лек автомобил марка „Б.“ с ДК №, А. К. С. е съставен акт за установяване на административно нарушение № 966175/27.05.2023 г., приет по делото, връчен на нарушителя, като липсват отразени възражения. Въз основа на издадения акт е издадено Наказателно постановление № 23-1116-001286/19.06.2023 г. на ОД на МВР Благоевград, сектор Пътна полиция, видно от което на А. К. С. за административно нарушение на чл. 96 от ЗДвП – за това, че на 27.05.2023 г. в 10:10 ч. в гр. Благоевград на ул. „Катина и Никола Хайдукови“ срещу блок 85, паркира собствения си лек автомобил „Б.“, с рег. №, като напуска ППС без да вземе мерки да не потегли, вследствие на което ППС потегля и се блъска в паркирания срещу него лек автомобил марка „Х.“ модел , с ДК №, собственост на А. Е. Х., реализирайки ПТП с материални щети, на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 180, ал. 1, т. 1, предл. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 50, 00 лв.

Видно от свидетелство за регистрация, прието по делото ищецът е собственик на увредения автомобил.

Видно от справка за сключена застраховка, както и от Застрахователна полица за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ BG/03/122001839088, МПС с ДКН към дата на ПТП -27.05.2023 г. е със сключена застраховка „Гражданска отговорност“ в ЗЕАД „БУЛСТРАД ВИЕНА ИНШУРЪНС ГРУП“.

Въз основа на заявление от ищеца № 52-02010-55/23/29.05.2023г. пред ответното дружество в качеството му на застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ е заведена щета № 471022232303549, като видно от изготвения опис на претенция № 52-02010-55/23/29.05.2023г., служител на застрахователя при извършения оглед е констатирал следните увреждания по лек автомобил „Х.“, модел с ДК №, а именно: увреждания по предна броня, лайсна предна около фар за мъгла, калник преден десен, фар десен и предна врата дясна и е определено като дължимо обезщетение в размер на 479, 82 лв.

Няма спор по делото и е обявено за ненуждаещо се от доказване, че ответникът е изплатил на ищеца застрахователно обезщетение по процесната щета № 471022232303549 в размер на 479, 82лв.

От приетата по делото Фактура № 0000002502/24.06.2023 г. се установява, че е заплатена от ищеца сума за нови части с доставчик Емил Китанов-66“ ЕООД- фар, калник и държач, които части са пряко засегнати от осъщественото ПТП, на стойност 2771, 00 лв.

По делото са ангажирани гласни доказателства.

В показанията си свидетелят А. К. С., собственик на застрахования автомобил при ответника, сочи, че е настъпило ПТП през месец май 2023 г. Заявява, че сутринта е отишъл на работа, паркирал колата там, където се е случило произшествието на паркинга на алеята преди „Бачиново“. Соци, че около 10:00 ч. собственика на апартамента, където е осъществявал своята работа, го е извикал на терасата да пият кафе и лично видял как колата е тръгнала по ул. „Катина и Никола Хайдукови“, улицата която е на паркинга пред алеята за „Бачиново“. Твърди, че автомобилът тръгнал назад и ударил автомобила зад него, който бил черен на цвят. След това свидетелят заявява, че са дошли полицаи, съставили му акт, който е заплатен в 30-дневен срок. Твърди се, че не е спорил за нищо, че колата била оставена на скорост, като ПТП се е случило два часа след като свидетелят се е качил в апартамента да работи. Заявява, че неговият автомобил е марка „Б.“ с рег. № . Към датата на ПТП твърди, че е имал застраховка „Гражданска отговорност“ в ответното дружество.

Съдът кредитира показанията на свидетеля, като ги приема за достоверни, основани на лични впечатления и подкрепени от приобщените по делото писмени доказателства.

По делото е допусната и назначена съдебно-автотехническа експертиза, изпълнена от вещото лице инж. В. Н., която е приета по делото, като неоспорена от страните. Според заключението на вещото лице механизмът за възникване и протичане на ПТП е следния: На 27.05.2023 г. около 10:00 ч., в светлата част на денонощието, водачът А. К. С. е паркирал управлявания от него собствен автомобил „Б.“ на ул. „Катина и Никола Хайдукови“ срещу блок № 85 в гр. Благоевград. При това паркиране водача е позиционирал автомобила със задната броня към предната броня на паркирания през кръстовището, но от същата страна л.а. „Х.“ с рег. № , собственост на А. Х.. С паркирането на л.а. „Б.“ в описаната позиция и посока, водачът С. не е осигурил МПС срещу самозадвижване. От техническа гледна точка експертът заключава, че С. не е задействал ръчната спирачка и/или не е позиционирал скоростния лост на предавка, за да блокира трансмисията или и двете. След като водачът е паркирал автомобила по описания начин върху участъка от улицата с даден попътен наклон в посока назад е излязъл от купето на автомобила, като най-вероятно се е отдалечил от него.

Около 10:10 часа е бил моментът, в който силата на тежестта приложена в масовия център на лек автомобил „Б.“ е надхвърлила по стойност силите породени от пътното съпротивление на гумите върху настилка и технологичното съпротивление на триенето на механизмите по трансмисията, вследствие от което автомобилът се е задвижил назад. Под действието на резултантната от породената инерционна сила л.а. „Б.“ изминава кратко с ниска скорост разстояние пред района на кръстовището, задната му броня достига до предната броня на л.а. „Х.“ и се удря в нея. Вследствие от удара между двете брони на автомобила и малката скорост на л.а. „Б.“, първоначално е настъпила тежка деформация в предната броня и преден десен калник на паркирания л.а. „Х.“. При продължителното кратко постъпателно движение в посока назад почти едновременно е бил счупен предният основен фар отдясно и е била охлузена гривната на фара за мъгла на л.а. „Х.“. Поради фронталният удар и шарнирният му монтаж, предният десен калник, освен, че се е деформирал, се е изместил и значително в посока назад, достигайки до предната дясна врата. Вследствие от изместването на калника, задният му вертикален ръб достига до предният вертикален ръб на предната дясна врата и го охлузва. При охлузването от предния калник е била повредена целостта на боята в зоната на предният ръб по предната дясна врата на л.а. „Х.“.

В експертизата се посочва още, че от голямото челно съпротивление реализирано от паркирания л.а. „Х.“ и настъпилите деформации, скоростта на л.а. „Б.“ е достигнала до нула стойност, с което кинетичната му енергия е била погасена. С погасяване на кинетичната енергия л.а. „Б.“ е преустановил движението си в посока назад, като се е установил неподвижно.

Според заключението на вещото лице от така описаният механизъм на удар между л.а. „Б.“ с рег. № и паркираният л.а. „Х.“ с рег. № се установява, че е налице пряка причинна връзка на получените увреждания по лекия автомобил на ищеца. Вещото лице дава заключение, че възстановяването на уврежданията по лек автомобил „Х.“ с рег. №, които са настъпили вследствие на ПТП, определени по kalkulация за средни пазарни цени, имат стойност в размер на 3070, 00 лв. (три хиляди и седемдесет лева).

Вещото лице е дало отговор и на стойността за възстановяването на уврежданията по лекия автомобил, които са настъпили в конкретното ПТП, определени по kalkulации с цени на части продавани от търговци, произведени от алтернативни производители за марка и модел „Х“ с описаните технически характеристики, а именно в размер на 2540, 00 лв. (две хиляди петстотин и четиридесет лева).

Съдът кредитира заключението на вещото лице, като намира същото за пълно, обективно и компетентно изготвено.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Предявени са осъдителни иски с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ и чл. 86 от ЗЗД.

Съгласно чл. 429, ал. 1, т. 1 от КЗ „С договора за застраховка „Гражданска отговорност“ застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в застрахователния договор застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие“. Увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ – по арг. на чл. 432, ал. 1 от КЗ. Застрахователят по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите покрива отговорността на застрахования за причинените на трети лица, в това число пешеходци, велосипедисти и други участници в движението по пътищата, вреди вследствие на притежаването или използването на моторно превозно средство, включително неимуществените и имуществените вреди вследствие на телесно увреждане или смърт и вредите, причинени на чуждо имущество, пропуснатите ползи, които представляват пряк и непосредствен резултат от увреждането, разумно направените разходи във връзка с предявяването на претенция, включително съдебните разходи, присъдени в тежест на застрахования, чл. 493, ал. 1 от КЗ.

Правната норма, регламентирана в чл. 432, ал. 1 от КЗ, урежда и гарантира правната възможност на увреденото лице да предяви пряк иск за обезщетяване на претърпените вреди срещу застрахователя, с когото деликвентът или отговорно за неговото противоправно деяние лице е сключил договор за застраховка „Гражданска отговорност“, обезпечаваща неговата деликтна отговорност. Фактическият състав, от който възниква имуществената отговорност на застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение на увреденото лице, обхваща следните материални предпоставки /юридически факти/: 1) Застрахованият виновно да е увредил ищеца, като му е причинил имуществени или неимуществени вреди, които от своя страна да са в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на застрахования; 2) Наличие на застрахователно правоотношение, произтичащо от договор за застраховка „Гражданска отговорност“ между делинквентата и ответника – застраховател; 3) Отправяне към застрахователя на писмена застрахователна претенция от увредения, ведно с предоставяне на пълни и точни данни за банковата сметка на увреденото лице, по която да се извършат плащанията от страна на застрахователя, освен в случаите на възстановяване в натура и 4) Застрахователят да не е платил в срока по чл. 496 от КЗ, откаже да плати обезщетение или увреденото лице да не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение /арг. от чл. 496 от КЗ/. Отделно от изложеното нормата на чл. 498, ал. 3 от КЗ обвързва допустимостта на прекия иск от наличието на започната процедура по доброволно уреждане на отношенията между пострадалия при ПТП и застрахователя по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ и изтичането на тримесечен срок от предявяването на претенцията пред застрахователя или пред негов представител - чл. 496, ал. 1 от КЗ.

Предявената искова претенция се явява допустима, а разгледана по същество – основателна, поради следните съображения:

В случая ищецът претендира имуществени вреди, претърпени в резултат на настъпилото ПТП на 27.05.2023 г.

По делото е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване /съобразно постъпило становище от ответното дружество във връзка с допуснатата поправка на техническа грешка в исковата молба/, че лек автомобил марка .с ДКН има валидна и действаща към датата на ПТП-27.05.2023г. задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ в ответното дружество с номер на полицата BG/03/122001839088.

Ето защо, съдът приема този факт за доказан, включително и като съпостави твърденията на страните със събраните по делото писмени доказателства.

Искът за имуществени вреди, е предявен от активно легитимирано лице-пострадал от ПТП, което твърди, че в резултат на реализираното ПТП са му били причинени имуществени вреди. В случая е спазено и изискването на чл. 380, ал. 1 от КЗ, тъй като ищецът е отправил към застрахователната компания писмена застрахователна претенция, по която е заведена Щета № 471022232303549, като се установи от изготвения опис на претенция № 52-02010-55/23/29.05.2023г., че служител на застрахователя при извършения оглед е констатирал следните увреждания по лек автомобил „Х.“, модел , с ДК № , а именно: увреждания по предна броня, лайсна предна около фар за мъгла, калник преден десен, фар десен и предна врата дясна и е определено като дължимо обезщетение в размер на 479, 82 лв. Доказа се и е обявено за ненуждаещо се от доказване, че ответникът е изплатил на ищеца застрахователно обезщетение по процесната щета № 471022232303549 в размер на 479, 82лв. Отправянето на извънсъдебна застрахователна претенция по чл. 380, ал. 1 от КЗ е специална предпоставка за допустимостта на иска срещу застрахователя /в този смисъл Определение № 165/24.03.2017г. по ч.т.д. № 306/2017г. на ВКС, II т.о./. От представените доказателства е видно, че ищецът е депозирал искане, приложил е към него документи и не е съгласен с размера на изплатеното застрахователно обезщетение. По този начин предпоставката за допустимостта на иска е налице, предвид на което заявената искова претенция се явява допустима.

За да се ангажира отговорността на застрахователя по чл. 432, ал. 1 от КЗ е необходимо да са налице всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на чл. 45 от ЗЗД, пораждащи основание за отговорност на прекия причинител - застрахован спрямо увреждения за обезщетяване на причинените вреди.

Предвид горното, за успешното провеждане на иска срещу застрахователя, в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване наличието на валидно сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ между увредилото го лице и ответника; настъпило увреждане, причинено от виновно и противоправно деяние, от страна на застрахования; причинна връзка между деянието и вредоносния резултат; както и вида и размера на претърпените вреди.

Според настоящия съдия докладчик по делото се установи наличието на всички елементи от сложния фактически състав на непозволеното увреждане, а именно: извършено виновно от деликвента противоправно деяние, от което да са настъпили в причинно- следствена връзка вреди за пострадалия.

Пред настоящия съдебен състав, по реда на чл. 154 от ГПК и в условията на пълно главно доказване, ищецът, чиято е доказателствената тежест установи с годни доказателства механизма на настъпване на ПТП-то, вината на водача и последиците от същото – настъпването на имуществени вреди за л.а. „Х.“, модел , с ДК № , които са в пряка-причинно следствена връзка с пътнотранспортното произшествие, причинено от застрахованото при ответника лице.

От констативния протокол, съставеният АУАН и издаденото Наказателно постановление, както и показанията на разпитания по делото свидетел С., собственик на автомобила застрахован при ответното дружество, съдът намира, че по делото безспорно се установи

настъпването на пътнотранспортно произшествие на 27.05.2023 г., около 10:10 ч. в гр. Благоевград и по ул. „Катина и Никола Хайдукови“.

По въпроса за противоправното деяние: от всички събрани по делото доказателства, по безспорен и категоричен начин, се установява, настъпването на ПТП, за което е съставен нарочен протокол и е съставен АУАН на виновния водач, респ. издадено НП. Следва да се отбележи, че протоколът за ПТП е официален свидетелстващ документ и като такъв се ползва с обвързваща материална доказателствена сила само относно удостоверените в него, непосредствено възприети от длъжностното лице факти, относими към механизма на ПТП. Когато вписаните в него обстоятелства не са достатъчни за установяването на пълния механизъм на ПТП, дори да липсва оспорване на верността на протокола, ищецът, претендиращ обезщетение във връзка с увреждането, носи доказателствената тежест за установяването му посредством ангажирането и на други доказателства – разпит на свидетели, включително и чрез назначаване на вещи лица /като автотехническа, медицинска или комбинирани експертизи/, ако преценката на фактите, от значение за механизма на ПТП, изисква специални познания, които съдът не притежава /в този смисъл Решение № 15 от 25.07.2014г. на ВКС по т.д. № 1506/2013г., I т.о./. В случая механизмът на настъпило ПТП и причинените вреди подлежат на пълно и главно доказване от страна на ищеца посредством всички допустими по реда на ГПК доказателства и доказателствени средства /арг. от чл. 12 от ГПК/.

От приобщения Протокол за ПТП № 1782013/27.05.2023 г., съставен от служител на ОД на МРВ – Благоевград, след посещение на място, както и от останалите събрани гласни и писмени доказателства по делото се установи, че на посочената в исковата молба дата- 27.05.2023 г. около 10:20 ч. в гр. Благоевград на ул. „Катина и Никола Хайдукови“, е настъпило ПТП с участници - лек автомобил „Б.“ с ДК №, собственост на свидетеля А. К. С. и лек автомобил марка „Х.“, модел , с ДК №, собственост на А. Е. Х., в резултат на това, че А. С. паркирал собствения си автомобил, като напуснал ППС, без да вземе мерки да не потегли, в следствие на което ПС потегля и се блъска в паркиран срещу него лек автомобил, собственост на А. Х., при което реализира ПТП и причинява имуществени щети по лек автомобил марка „Х.“, модел , с ДК №, собственост на А. Е. Х..

Механизмът на ПТП-то, вредите и причинната връзка между тях се установяват от приетите по делото писмени доказателства, събраните по делото гласни доказателства и приетите съдебно-автотехническа експертиза. Съгласно чл. 45, ал. 2 от ЗЗД вината на причинителя на увреждането се предполага до доказване на противното. Предвид на това ответникът е бил длъжен да ангажира доказателства за обстоятелствата, които изключват или ограничават вината на застрахования за настъпване на процесното ПТП. По делото обаче подобни доказателства не са ангажирани, като такива не са събрани.

От посочените писмени доказателства, както и от приетото заключение на вещото лице по съдебно-автотехническа експертиза Н. се установява и посочения механизъм на ПТП. Протоколът за ПТП представлява официален свидетелстващ документ. Действително, съобразно чл. 179, ал. 1 ГПК материалната доказателствена сила на протокола обхваща лично възприетите от длъжностното лице факти, но в случая това е спазено. Протоколът е съставен от полицейски служител след посещение на мястото на инцидента, т. е. служителят лично е установил фактите на база извършен оглед и професионална преценка на ситуацията. Като такъв той се ползва не само с обвързваща формална доказателствена сила относно авторството на документа, но съгласно чл. 179, ал. 1 от ГПК и със задължителна материална доказателствена сила, като съставлява доказателство за факта на направените пред съставителя изявления и за извършените от него и пред него действия /извод, относим към протоколи за ПТП, съставени от органите на полицията при задължително посещение на мястото на ПТП, очертани в чл. 125 от ЗДвП - т. нар. "констативен протокол за ПТП" и "протокол за ПТП при материални щети" - чл. 6 и чл. 7 от Наредба № I-167 от 24.10.2012 г. за условията и реда на взаимодействие между контролните органи на МВР, застрахователните компании и Агенцията за застрахователен надзор при настъпване на застрахователни събития, свързани с МПС/. В тази хипотеза съставителят удостоверява

пряко възприети от него факти при огледа, относими за определяне на механизма на ПТП, като местоположение на МПС, участниците в ПТП, характера и вида на нанесените щети, пътните знаци и маркировка на мястото на произшествието и др. И в този случай обаче, протоколът за ПТП не обхваща направените от длъжностното лице, въз основа на констатираните факти, изводи за наличието или липсата на вина на водач на МПС, участващ в пътнотранспортното произшествие, тъй като това излиза извън обхвата на удостоверителното изявление относно възприет от съставителя на протокола факт. В обобщение следва да се посочи, че протоколът за ПТП, съставен при посещение на място от органите на МВР, е официален свидетелстващ документ и като такъв се ползва с обвързваща материална доказателствена сила относно удостоверените в него, непосредствено възприети от длъжностното лице факти, относими за механизма на ПТП. Когато фактът, съставлява изявление, направено от участник в ПТП, протоколът има доказателствена сила само относно съдържащите се неизгодни факти за лицето, чието изявление се възпроизвежда от съставителя на документа. Ищецът пострадал по прекия иск носи тежестта на доказване на механизма на ПТП, поради което той следва да ангажира и други доказателства, когато протоколът за ПТП не удостоверява всички релевантни за механизма на ПТП обстоятелства или преценката им изисква специални знания, които съдът не притежава. В случая представеният констативен протокол за ПТП е съставен от длъжностно лице, след посещение на място и съдържа преки възприятия на длъжностното лице, в т. ч. мястото и времето на ПТП, местоположението на автомобила след катастрофата и видимите щети по него. В случая не е оспорена автентичността на протокола за ПТП или удостоверителната компетентност на неговия съставител или реда, по който е съставен протокола. Ответникът е оспорил единствено описания в протокола механизъм на ПТП.

Настоящият съдебен състав приема, че верността на констатациите в протокола за ПТП е потвърдена от събраните писмени доказателства АУАН и НП, както и от заключението на вещото лице по изпълнената съдебно-автотехническа експертиза, в която е установен механизма на процесното ПТП и наличие на причинно-следствена връзка между произшествието и настъпилите щети. Съдът кредитира заключението на вещото лице Н., като го намира за пълно и обосновано. В тази връзка съдът намира за неоснователни възраженията на процесуалния представител на ответника, че не е налице наличието на виновно и противоправно поведение от страна на водача на л.а. „БМВ“ с рег. № . От показанията на свидетелят С., който е именно собственик на процесния автомобил, по безспорен начин се установи, че именно той е оставил автомобила си паркиран, като не е предприел необходимите мерки той да не потегли сам. Нещо повече предвид установеното и прието за ненуждаещо се от доказване, че ответното дружество е изплатил на ищеца сумата от 479,82 лв., представляваща застрахователно обезщетение по заведената щета във връзка с процесното ПТП, то е налице извършено от ответника частично погасяване на регресното вземане. Посоченото съдът приема, че представлява извънсъдебно признание на всички елементи от фактическия състав на съдебно предявеното вземане за главница (че ищецът е претърпял имуществени вреди, които са причинени в резултат на противоправно поведение на застрахования при ответника водач), с изключение на действителния размер на щетите, надхвърлящи размера на частичното погасяване.

С оглед на изложеното, след съвкупна преценка на събраните доказателства, съдът приема за установен механизма на процесното ПТП и причинно-следствената връзка между настъпилото ПТП и вредоносните последици.

От протокола за ПТП, съставеният АУАН и издаденото Наказателно постановление се установява и виновното и противоправно деяние на водача. Субективният елемент от състава на гражданския деликт - вината, съгласно чл. 45, ал. 2 ЗЗД се презюмира, като в тежест на ответника бе да проведе обратно доказване, като ангажира съответни доказателства за липсата ѝ. Такива не са ангажирани по делото.

Предвид изложеното съдът намира, че по делото се установи наличието на деликт с деликвент водач на МПС, застрахован при ответника, от което се следва ангажиране и отговорността на застрахователя за причинените в пряка-причинно следствена връзка от

ПТП-то имуществени вреди на пострадалото лице - ищеца.

Установи се и кумулативното наличие на застрахователно правоотношение между ответника в качеството на застраховател и прекия причинител на увреждането в качеството на застрахован и настъпването на застрахователно събитие.

Ето защо, по така предявения иск в тежест на ищеца е да докаже каква е действителната стойност на вредите, настъпили в причинна връзка с процесното ПТП, надхвърлящи размера на извършеното от ответника частично погасяване.

Относно размера на претърпените имуществени вреди по делото е приета съдебно-автотехническа експертиза, която не е оспорена от страните и която съдът кредитира като компетентно изготвена и обоснована. Вещото лице дава заключение, че възстановяването на уврежданията по лек автомобил „Х.“ с рег. № , които са настъпили вследствие на ПТП, определени по калкулация за средни пазарни цени, имат стойност в размер на 3070, 00 лв. (три хиляди и седемдесет лева). Вещото лице е дало отговор и на стойността за възстановяването на уврежданията по лекия автомобил, които са настъпили в конкретното ПТП, определени по калкулации с цени на части продавани от търговци, произведени от алтернативни производители за марка и модел „Х.“ с описаните технически характеристики, а именно в размер на 2540, 00 лв. (две хиляди петстотин и четиридесет лева). Съдът намира за неоснователно искането на ответното дружество да се вземе предвид стойността за възстановяване по цени от алтернативни доставчици. Съгласно разпоредбата на чл. 386, ал. 2 КЗ, обезщетението трябва да бъде равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието. Обезщетението не може да надвишава действителната (при пълна увреда) или възстановителната (при частична увреда) стойност на застрахованото имущество и съответно е лимитирано от застрахователната сума по договора – чл. 386, ал. 1 КЗ. По силата на разпоредбата на чл. 400, ал. 1 КЗ за действителна се смята стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго със същото качество, а съгласно ал. 2 на същата норма - за възстановителна стойност се смята стойността за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качество, без прилагане на обезценка. За възстановителна стойност се приема стойността на разходите за материали и труд по средна пазарна цена към момента на настъпване на застрахователното събитие, без да се прилага коефициент за овехтяване на увредените части, доколкото по такива цени ще може да се купи вещь от същото качество и количество като увредената вещь (в този смисъл - решение № 6/02.02.2011 г. по т. д. № 293/2010 г. на ВКС, I т. о.; решение № 206/03.09.2013 г. по т. д. № 107/2011 г. на ВКС, II т. о.; решение № 209/30.01.2012 г. по т. д. № 1069/2010 г. на ВКС, II т. о.). При предявена по съдебен ред претенция за заплащане на застрахователно обезщетение, съдът следва да определи същото по действителната стойност на вредата към момента на осъществяване на застрахователното събитие, т. е. по пазарната цена на същата като ползва заключение на вещо лице, без да е обвързан от минималните размери по методиката към Наредба № 24/2006 г. на КФН. В този смисъл е и съдебната практика, изразена в решение № 52/08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I т. о., решение № 209/30.01.2012 г. по т. д. № 1069/2010 г. на ВКС, II т. о., решение № 235/27.12.2013 г. по т. д. № 1586/2013 г. на ВКС, II т. о. и др., приложими и при сега действащия КЗ. Стойността, изчислена на база на средни пазарни цени, е стойността, която съдът преценява като обективен критерий за действително причинените вреди, тъй като тя е определена след проучване в цялост на пазара на съответните части, боя, материали и труд, на който оперират официален сервиз за съответната марка лек автомобил и други доставчици, респ. определянето на средните пазарни цени предполага съобразяване на цените на двата вида икономически субекти (официален сервиз и алтернативни вносители).

В случая съдът счита, че следва да определи размера на обезщетението на база средни пазарни цени към датата на ПТП – 3070, 00 лв. Отговорността на застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" е функционално обусловена от застрахованата отговорност на прекия причинител, поради което размерът на отговорността на застрахователя е идентичен с размера на отговорността на делинквента, ако не е надхвърлена застрахователната сума. Съгласно чл. 51, ал. 1 ЗЗД, делинквентът дължи

обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от неправомерното увреждане. Обезщетението при деликт има за цел да възстанови имущественото състояние на увредения в състоянието от преди увреждането - в случая да се приведе увреденото МПС в техническото му състояние от преди деликта, поради което обезщетението следва да бъде равно на паричната сума, необходима за постигането на тази цел. Размерът на обезщетението следва да се определи по средни пазарни цени в страната за нови части и труд, който размер в най-пълна степен ще възстанови състоянието преди ПТП. Следва да се посочи, че не е нужно прилагане на обезценка и да се поставя изискване към застрахования да репарира вредите си по най-евтиния възможен начин и чрез използване на неоригинални ("алтернативни") резервни части - сумата, изчислена на база единствено средни пазарни цени от алтернативни източници не онагледява средните пазарни цени към датата на процесното застрахователно събитие, тъй като е съобразена с цените само от ограничен сегмент от пазара на части, боя, материали и др. Следва да се отбележи, че собственикът на автомобила няма задължение да замени увредените части с такива, които не оригинални за съответния автомобил, поради което оплакванията на ответника, че следва да се съобрази стойността на обезщетението само с алтернативни части, съдът приема за неоснователни. Нещо повече, видно от приетата по делото фактура за закупени части ищецът е закупил такива от „Емил Китанов 66“ ЕООД, който е сред посочените от вещото лице като доставчици.

По изложените съображения съдът кредитира установената със заключението на вещото лице средна стойност на ремонта в размер на 3070,00 лв. Между страните не се спори, че ответникът е заплатил на ищеца сумата от 479, 82 лв., с оглед на което оставащото дължимо обезщетение е в размер на 2590, 18 лв., колкото е и пълния предявен размер на иска съобразно допуснатото изменение., поради което искът за главница е основателен в пълен размер.

Като законна последица от уважаването на иска на ищеца следва да бъде присъдена законна лихва. Такава следва да бъде присъдена върху сумата от 100, 00 лв. от датата на исковата молба-05.07.2023г. до окончателното плащане, а върху сумата от 2490, 18 лв. (разликата над 100 лв. до 2490, 18 лв.) от датата на увеличението на иска (10.11.2023 г.) до окончателното плащане - така решение № 60141/25.11.2021 г. по т. д. № 2022/2020 г. по описа на ВКС, I т. о. При частично предявен иск претенцията за присъждане на законната лихва от момента на завеждане на иска, е само по отношение на предявената част от вземането за главница, която част представлява предмет на делото. Едва с увеличението на иска цялото вземане става предмет на спора и от момента на молбата по чл.214, ал.1, изр.3, предл.1 ГПК е налице искане за присъждане на законната лихва върху увеличената част.

По иска с правно основание чл. 86 от ЗЗД.

С исковата си молба ищеца претендира и присъждане на законната лихва за забава за периода 14.06.2023 г. – датата, на която е изплатено застрахователното обезщетение от ответното дружество до 04.07.2023г. в размер на 17.70 лв. съобразно допуснатото изменение на иска. От страна на ответника се оспорва претенцията по акцесорния иск за лихва.

Съгласно чл. 429, ал. 3 от КЗ, застрахователят заплаща лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна. С формираната практика на ВКС в решение № 50102 от 20.10.2022 г. по описа на ВКС, Т. К., II т. о., решение № 72 от 29.06.2022 г. по т. д. № 1191/2021 г. по описа на ВКС, Т. К., I т. о., решение № 167 от 30.01.2020 г. по т. д. № 2273/2018 г. по описа на ВКС, Т. К., II т. о., решение № 128 от 04.02.2020 г. по т. д. № 2466/2018 г. по описа на ВКС, Т. К., I т. о., решение № 50106 от 03.11.2022 г. по т. д. № 1865/2021 г. по описа на ВКС, Т. К., I т. о., и решение № 50001/03.02.2023 г. по т. д. № 2530/2021 г. по описа на ВКС, Т. К., I т. о., категорично се утвърди, че Кодексът за застраховането(в сила от 01.01.2016 г.), изрично диференцира отговорността на застрахователя за собствената му забава – чл. 497 КЗ, от отговорността му за забава, като функционално обусловена от отговорността на делинквентна

- чл. 494, т. 10 от КЗ, чл. 493, ал. 1, т. 5 КЗ, вр. с чл. 429, ал. 2, т. 2, вр. с ал. 3, вр. с чл. 430, ал. 1, т. 2 от КЗ. Застрахователят следва да покрие спрямо увреденото лице отговорността на делинквента за дължимата лихва за забава от датата на уведомяването си от застрахования за настъпването на застрахователното събитие, или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователната претенция от увреденото лице, която от двете дати е най-ранна, прилагайки изричната разпоредба на чл. 429, ал. 3 вр. ал. 2, т. 3 от КЗ. След изтичане на срока по чл. 496, ал. 1 от КЗ и при липса на произнасяне и плащане на обезщетение от застрахователя, същият дължи законната лихва върху обезщетението за собствената си забава. В тази насока Определение № 270 от 22.01.2024 г. на ВКС по к. гр. д. № 1894/2023 г., както и Решение от 03.02.2023 г. по т. д. № 2530 по описа за 2021 г на Първо т. о, ВКС, съгласно които Застрахователят по задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите дължи по прекия иск на увреденото лице лихва за забава върху застрахователното обезщетение от датата, на която е уведомен за настъпване на застрахователното събитие, ако лихвите са в рамките на лимита на отговорност на застрахователя, а на основание чл. 497, ал. 1 КЗ дължи законна лихва за собствената си забава върху размера на застрахователното обезщетение, ако не го е определил и изплатил в срок. Тази консолидирана съдебна практика се споделя и от настоящия състав. Пряк резултат от така възприетото в нея тълкуване на закона е разрешението, че нормите на чл. 429, ал. 2, вр ал. 3 КЗ и чл. 497 КЗ не са в съотношение обща/специална, доколкото първата норма регламентира обема на отговорността, а втората сочи отговорността на застрахователя за собствената му забава ако не е определил и изплатил обезщетението.

Налице е доказателство – заявление за изплащане на застрахователно обезщетение № 52-02010-55/23/29.05.2023г., с която ищецът е предявил пред ответника – застраховател претенция за изплащане на обезщетение за имуществени вреди следствие на процесното ПТП. Именно датата на предявяване на тази претенция пред застрахователя - следва да е и началната дата, от която се дължи законната лихва върху дължимото обезщетение. В случая обаче съдът е обвързан от претенцията на ищеца в исковата молба, с която същият е поискал законна лихва, считано от 14.06.2023 г., поради което и с оглед диспозитивното начало лихвата следва да бъде присъдена законна лихва за забава именно от тази дата. С оглед изложеното съдът намира иска за заплащане на лихва за забава върху незаплатения размер на обезщетението от 2590, 18 лв. за основателен за периода от 14.06.2023г. до 04.07.2023г. и в размер на 17, 70 лв., изчислено от съда с помощта на онлайн калкулатор. Предвид изложеното и този иск е основателен в пълния му предявен размер.

По разноските:

Предвид изхода на делото право на разноски има единствено ищеца на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Видно от данните по делото същия е сторил разноски в общ размер от 664, 00 лв., от които 154, 00 лв. - внесена държавна такса, 500, 00 лв. - възнаграждение на вещо лице по САТЕ, 10, 00 лв. –депозит за свидетел. Ищецът претендира и сумата от 1600 лв. – за адвокатско възнаграждение, което видно от договора за защита е заплатено изцяло.

От страна на ответника е сторено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, заплатено от ищеца. Съгласно ТР № 6/2013 г. на ОСГТК на ВКС, за да бъде направена преценката за прекомерност в хипотезата на чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът следва да направи преценка за действително свършената работа от адвоката и фактическата и правна сложност на делото. В случая делото не е с висока правна и фактическа сложност, като съдът намира, че същото е с обичайната сложност за спор като настоящия. Съдът взе предвид и извършените процесуални действия от процесуалния представител на ищеца и намира, че адвокатско възнаграждение в размер на 1600, 00 лв. за двата иска /видно от договора по всеки от исковете е договорено и заплатено отделно възнаграждение-1000, 00 лв.-по иска за главница и 500, 00 лв. по иска за лихва/ е прекомерно съобразно цената на предявените искове и извършените процесуални действия. Съдът намира за нужно да отбележи, че разпоредбата на чл. 36 от Закона за адвокатурата препраща към чл. 18 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските

възнаграждения, съгласно който (в редакцията към сключване на договора), в чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата минималния размер е 559, 02 лв. по иска за главница, а според т. 1 на същата разпоредба 400, 00 лв. по иска за лихва за забава. Едновременно с това обаче към настоящия момент е прието Решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 г. от СЕС, съобразно което съдът вече не е обвързан с минималния размер на адвокатското възнаграждение, посочен в Наредбата. Предвид задължителния за всички съдилища, на основание чл. 633 ГПК характер на решението на СЕС по дело С-438/22, както е прието и в определение № 50015/16.02.2024 г. по ч. т. д. № 1908/2022 г., II т. о., размерите на адвокатските възнаграждения в НМРАВ могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнаграждения, но без да са обвързващи за съда. Тези размери, както и приетите за подобни случаи възнаграждения в НЗПП, подлежат на преценка от съда с оглед цената на предоставените услуги, като от значение следва да са: видът на спора, интересът, видът и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото.

В случая според настоящият съдебен състав се касае до дело, което не се отличава с фактическа и правна сложност, като процесуалния представител на ищеца се е явил в две съдебни заседание. Предвид изложеното настоящият съдебен състав намира, че претендираното адвокатско възнаграждение по двата иска в размер на 1600, 00 лв. е прекомерно

При съобразяване на обстоятелствата, че: 1 делото не е сложно от фактическа и правна страна; 2 ищецът претендира адвокатско възнаграждение в общ размер на 1600 лв., от които 1100 лв. по иск с цена от 2590, 18 лв. и 500, 00 лв. по иск с цена от 17, 70 лв., а в Определение № 174 от 26.04.2021 г. по ч. гр. д. № 560/2021 г. по описа на ВКС, III г. о., е прието, че претенция за присъждане на разноски в размер на 600 лв. по иск с цена 119, 34 лв. представлява злоупотреба с право по смисъла на чл. 3 от ГПК, с която злоупотреба се нарушават установените граници за упражняване на субективните права и основните принципи на гражданския процес, като съдът не е длъжен да съдейства, а е длъжен да осуети такава злоупотреба, настоящият съдебен състав приема, че на ищеца следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на общо 610, 00 лв. по двата иска. Настоящият съдебен състав намира, че претенция за присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 500, 00 лв. за иск с размер от 17, 70 лв. представлява злоупотреба с право, още повече, че по същия не са предприемани каквито и да е процесуални действия и същия е акцесорен, като съдът дори служебно изчисли размера му.

Предвид изложеното общият размер на разноските на ищеца възлиза на сумата от 1274, 00 лв., която следва да бъде осъден ответника да заплати.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ ЗЕАД „БУЛСТРАД ВИЕНА ИНШУРЪНС ГРУП“, ЕИК: 000694286, със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н Т., пл. „П.“ № , представлявано от Изпълнителния директор Н. Д. Ч. да заплати на А. Е. Х., ЕГН: *****, с адрес: гр. Б., ж.к. „З.“, бл. , ет. , ап. , чрез адвокат К. П. съдебен адрес за връчване на книжа и призовки: гр. С., ул. „Ц. К.“ № , ет. , офис , сумата от 2590, 18 лв. /две хиляди петстотин и деветдесет лева и осемнадесет стотинки/, представляваща обезщетение за имуществени вреди на лек автомобил „Х.“, модел , с ДК № , собственост на ищеца причинени в резултат на ПТП, настъпило на 27.05.2023 г., около 10:10 ч. в гр. Благоевград по ул. „Катина и Никола Хайдукови“, виновно от водача на лек автомобил „Б.“ с рег. № А. С., застрахован по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ по застрахователна полица № BG/03/122001839088 при ответника по щета № 471022232303549, ведно със законната лихва върху сумата от 100, 00 лв., считано от датата на подаване на исковата молба- 05.07.2023г. до окончателното ѝ изплащане, а върху сумата от 2490, 18 лв. от датата на молбата по чл. 214, ал. 1 от ГПК-10.11.2023г. до окончателното ѝ изплащане, както и да заплати сумата от 17, 70 лв. /седемнадесет лева и седемдесет стотинки/, представляваща

законна лихва за забава върху главницата от 2590, 18 лв. за периода от 14.06.2023г. до 04.07.2023г.

ОСЪЖДА ЗЕАД „БУЛСТРАД ВИЕНА ИНШУРЪНС ГРУП“, ЕИК: 000694286, със седалище и адрес на управление: гр. С. р-н Т., пл. „П.“ № представлявано от Изпълнителния директор Н. Д. Ч. да заплати на А. Е. Х., ЕГН: *****, с адрес: гр. Б., жк. „З.“, бл. , ет. , ап. , чрез адвокат К. П. съдебен адрес за връчване на книжа и призовки: гр. С., ул. „Ц. К.“ № , ет. , офис 1 сумата от 1274, 00 лв. /хиляда двеста седемдесет и четири лева/, представляваща сторени в производството разноси.

На основание чл. 236, ал.1, т.7 от ГПК банковата сметка, по която следва да се преведат присъдените суми в полза на А. Е. Х., с ЕГН: *****, с адрес: гр. Б., ж.к. „З.“, бл. , ет. , ап. :

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването на препис от него на страните пред Окръжен съд - Благоевград.

Съдия при Районен съд – Благоевград: _____